

Sygn. akt V KO 56/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **W. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 27 lipca 2021 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K (...).

W dniu 7 lipca 2021 r. do Sądu Najwyższego przesłano akta sprawy wraz z osobistym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania. W kolejnym piśmie, tym razem przesłanym bezpośrednio do Sądu Najwyższego, skazany doprecyzował swój wcześniejszy wniosek wskazując, że żąda umożliwienia i przeprowadzenia „*wizji lokalnej niekoniecznie w miejscu zdarzenia*”. Z pisma skazanego wynika, iż od kilkunastu lat stara się o przeprowadzenie tej czynności, przy czym każdorazowo otrzymuje odmowę z sugestią, że nagranie na płycie zaginęło, zaś organy prowadzące postępowanie nie dostrzegają takiej potrzeby.

W dalszej części pisma skazany podniósł, że wykorzystując jego chorobę (zaawansowaną cukrzycę) prowadzący postępowanie przygotowawcze *„wyłudzili od niego podpis poświadczenia nieprawdy, gdy był on „półprzytomny”*.

W końcowej części pisma skazany wniósł o *„sprawiedliwość i spowodowanie doprowadzenia do wizji lokalnej, a także by sąd uwierzył w błędy organów dochodzenia”* i niewinność skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania, złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem, czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. Podstawy wznowienia postępowania zostały wskazane w art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i 540 b k.p.k., przy czym katalog tych podstaw ma charakter zamknięty.

Analiza treści wniosku skazanego pozwala na stwierdzenie, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w podstawach wznowienia postępowania, albowiem w jego treści skazany kwestionuje brak przeprowadzenia określonych dowodów (chodzi w szczególności o wizję lokalną). Tymczasem, kwestia kompletności postępowania dowodowego w zakończonym prawomocnym procesie, nie stanowi podstawy do jego wznowienia, a co także oczywiste, twierdzenie (postulat) strony o koniecznym do przeprowadzeniu dowodzie, nie stanowi przecież nowego faktu lub dowodu, który miałby dowodzić błędności prawomocnego wyroku (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). W takiej podstawie do wznowienia nie mieszczą się również twierdzenia skazanego co do - niepotwierdzonego w żaden sposób - *„wyłudzenia poświadczenia nieprawdy”* przez prowadzących postępowanie przygotowawcze. Przypomnieć trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie służy poszukiwaniu nowych dowodów przez organ orzekający w przedmiocie wznowienia, a wyłącznie procesowej weryfikacji faktów przytoczonych we wniosku o wznowienie, jeśli zarówno treść tych faktów wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo wadliwości zapadłego orzeczenia. Żadna z okoliczności podanych we wniosku nie ma waloru nowego faktu lub dowodu, a zatem sam wniosek nie może być dalej procedowany. Wobec powyższego koniecznym było odmówienie jego przyjęcia (art. 545 § 3 k.p.k.).

Warto też zwrócić uwagę, że w postępowaniu o wznowienie postępowania ciężar wskazania podstaw do wznowienia spoczywa na wnioskodawcy. Jeśli wnioskodawca uważa zatem, że w związku z prowadzonym w jego sprawie postępowaniem karnym dopuszczono się przestępstwa, to zgodnie z dyspozycją art. 541 § 1 k.p.k. winien wskazać i dołączyć prawomocny wyrok skazujący ustalający, że taki czyn miał miejsce. Tymczasem skazany poza odwołaniem się do subiektywnych odczuć nie wykazał ani istnienia dowodów uprawdopodobniających jego niewinność, ani też, aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Co prawda skazany w swoim piśmie wskazuje na rzekomo bezprawne postępowanie przesłuchujących go funkcjonariuszy policji,

jednak warunkiem koniecznym do wznowienia postępowania na podstawie przesłanki opisanej w art. 540 §1 pkt 1 k.p.k. jest wskazanie, że czyn, o którym mowa w przywołanym przepisie, został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym lub że wydanie takiego nie jest możliwe z uwagi na przyczyny wskazane w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.